

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **H. V. N.**, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-61153-2/KM-2020 z 28. 4. 2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MV-61153-2/KM-2020 z 28. 4. 2020 a rozhodnutí Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu č. j. NCOZ-3463-3/ČJ-2020-4100PI z 30. 3. 2020 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobce požádal 6. 3. 2020 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) Policii České republiky, Národní centrálu proti organizovanému zločinu SKVP, Odbor zločineckých struktur (dále jen „povinný subjekt“) mimo jiné o poskytnutí žádostí povinného subjektu č. j. V28-112/2016-NCOZ/V4 z 18. 4. 2017 a č. j. V28-244/2016-NCOZ/V4 z 15. 9. 2017 (bod 1. žádosti o informace). Dodal, že o jejich existenci se dozvěděl z protokolů o sledování osob a věcí z 24. 5. 2019, které byly jeho obhajobě v trestním řízení předány spolu s nosiči dat obsahujícími záznamy ze sledování bytové jednotky č. 2295/8 na adrese Kovanická 2295/11 v Praze 9.
2. Povinný subjekt rozhodnutím z 30. 3. 2020 podle § 15 odst. 1 InfZ žádost v této části odmítl na základě § 7 InfZ s odůvodněním, že obě žádosti povinného subjektu obsahují utajované informace podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, uvedené v příloze č. 1 bodu 10 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., klasifikované stupněm utajení „vyhrazené“: kromě jiného zmiňují metody a formy činnosti policejního orgánu využívané při použití operativně pátracích prostředků, u nichž potřeba utajení trvá a nepomíjí, jelikož jsou používány a nadále pro další úkony. Vyzrazení těchto informací by tak bylo způsobilé zmařit účel dalších trestních řízení.
3. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

II. Argumentace účastníků řízení.

4. Žalobce v žalobě požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Předně namítl, že rozhodnutí obou stupňů nejsou přezkoumatelná, neboť dostatečně konkrétně neodůvodňují, proč je splněna materiální podmínka utajení informací. Samotné formální označení určité informace za utajovanou k jejímu vyloučení nepostačuje, neboť by to vyloučilo jakoukoli veřejnou kontrolu činnosti policie, a odůvodnění správních orgánů je natolik všeobecné, že by umožnilo utajovat jakoukoli informaci o činnosti policie. Navíc sám povinný subjekt připustil, že jeho žádosti obsahují „kromě jiného“ utajované informace, aniž odůvodnil, proč nebylo možné poskytnout ty jejich části, které takové informace neobsahují.
5. Odmítnout poskytnutí informace dle § 7 InfZ lze jen v případě, kdy k ní žadatel nemá oprávněný přístup dle jiného zákona. To je právě případ žalobce, jenž k nim má přístup podle § 51b a § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, jakožto obviněný v trestní věci. Podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, je totiž spis tvořen „*všemi dokumenty týkajícími se téže věci*“, a tedy i dotčenými žádostmi povinného subjektu. Žalovaný konstatoval, že tyto dokumenty součástí spisu v žalobcově trestní věci nejsou, ale svůj závěr přezkoumatelně neodůvodnil. Odvolával se na jakési vyjádření policejního orgánu z 11. 3. 2020, ale nijak blíže je nespecifikoval. Kromě toho nezáleží na názoru účastníků řízení, co v trestním spisu je nebo není, ale jediné na tom, co v něm má být podle zákona. Požadavek, aby součástí trestního spisu byly všechny podstatné důkazy, které zahrnují jak důkazy ve věci samé, tak i důkazy o tom, že v řízení bylo postupováno zákonným způsobem, přitom plyne i ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU z 22. 5. 2012 o právu na informace v trestním řízení.
6. Žalobce dodal, že cílem jeho žádosti o informace je zjistit pro účely jeho obhajoby právě metody a formy činnosti policejního orgánu použité v žalobcově bytě, které povinný označuje jako „použití operativně pátracích prostředků“, ale které patrně porušily

podmínky stanovené v § 158d odst. 3 trestního řádu, podle nějž při vstupu do obydlí nesmějí být prováděny žádné jiné úkony než takové, které směřují k umístění technických prostředků. Tento žalobcův osobní zájem a obecný zájem na kontrole zákonnosti metod činnosti povinného subjektu v tomto případě výrazně převažují nad zájmem povinného a žalovaného na utajení požadovaných informací.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v podstatných rysech zopakoval své argumenty z napadeného rozhodnutí. Vyjádřil pochybnost, nakolik je povinen zkoumat naplnění materiálních a formálních znaků utajované informace, když podle § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací nelze bez souhlasu původce informace její utajení zrušit a v některých případech danou informaci ani kopírovat. Na podporu tohoto stanoviska odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 754/2017 z 14. 9. 2017, podle nějž pro naplnění formálních znaků daného zločinu (ohrožení utajované informace) není rozhodné, zda následně bude shledáno, že pro utajení informace nebyly splněny zákonné podmínky. Přesto žalovaný uvedl, že splnění materiálního znaku zkoumal, ačkoli to žalobce ve správním řízení nenamítl, a naznal, že zájem státu na řádném odhalování a stíhání trestné činnosti je dostatečně silný na to, aby jeho ohrožení bylo pro stát přinejmenším nevýhodné. Žalobcovu argumentaci právem nahlédnout do trestního spisu označil žalovaný za mimoběžnou s poukazem na to, že není orgánem činným v trestním řízení a nepřísluší mu jakkoli zasahovat do jejich pravomoci nebo kontrolovat jejich postupy. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci.

8. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a kromě některých vad namítaných žalobcem zjistil také vadu, k níž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
9. Soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož byly splněny podmínky § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
10. Relevantní úprava je obsažena v § 7 InfZ, podle jehož věty první „[j]e-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.“ Právním předpisem, o němž toto ustanovení hovoří a na který také odkazuje poznámka pod čarou, je zákon o ochraně utajovaných informací. Podle jeho § 2 písm. a) je „*utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací*“. Zájem České republiky vymezuje § 2 písm. b) zákona jako „*zachování její ústavnosti, srchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob*“.
11. Seznam utajovaných informací je obsažen v přílohách nařízení č. 522/2005 Sb., k jehož vydání je vláda zmocněna podle § 139 zákona o ochraně utajovaných informací; konkrétně příloha č. 1 tohoto nařízení stanoví pod bodem 10, že utajovanou informací jsou „*metody a*

postupy při použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků“, a to ve stupni V-D.

12. V nynější věci je klíčová povaha informací, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, což zahrnuje zkoumání toho, zda se jedná jak po formální, tak po materiální stránce o utajovanou informaci ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací. Podle § 2 písm. a) tohoto zákona je předpokladem naplnění formální stránky utajované informace: 1) její zaznamenání na jakémkoli nosiči, 2) její označení za utajovanou informaci tímto zákonem a 3) její uvedení v seznamu utajovaných informací (obsaženém v nařízení vlády). Materiální stránka utajované informace spočívá v alespoň potenciálním riziku, že by její vyžezření či zneužití mohlo způsobit zájmu České republiky újmu nebo by pro něj bylo nevýhodné.
13. Zdejší soud již v rozsudku č. j. 5 Ca 184/2008-38 z 16. 10. 2009 konstatoval, aby bylo rozhodnutí o odepření informace soudně přezkoumatelné, že musí obsahovat kromě odkazu na příslušná ustanovení právních předpisů i důvody, pro které informace vyžaduje utajení, byť i jen v obecné rovině. Musí z něho být zřejmé, že předmět žádosti svým obsahem fakticky odpovídá dané položce nařízení vlády a v čem spočívá riziko ohrožení zájmu státu. Odůvodnění rozhodnutí samozřejmě nemůže být natolik konkrétní, aby popřelo smysl utajení daných informací, avšak je třeba, aby z něj vyplývalo, byť i jen v obecné rovině, že informace je utajena v souladu se zákonem a nikoli svévolně. Tyto závěry potvrdil NSS v rozsudku č. j. 1 As 8/2010-65 z 24. 3. 2010 a shodného názoru je také komentářová literatura, srov. Jelínková, J. – Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2017, dostupný v systému ASPI, komentář k § 7 InfZ). Odkaz žalovaného na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 754/2017 z 14. 9. 2017 ve vyjádření k žalobě není přílehlavý, jelikož závěry v něm vyslovené se vztahovaly na podstatně odlišnou situaci – posouzení formálních znaků zločinu ohrožení utajované informace.
14. Ohledně míry konkrétnosti odůvodnění správního rozhodnutí v případech, které se týkají utajovaných informací, lze dále přiměřeně odkázat na judikaturu správních soudů při přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, jejíž zásady lze vztáhnout také na nynější věc (na příklad rozsudky NSS č. j. 7 As 117/2012-28 z 21. 12. 2012 a č. j. 4 As 108/2013-69 z 30. 1. 2014, usnesení rozšířeného senátu 4 As 1/2015-40 z 1. 3. 2016 nebo rozsudek zdejšího soudu č. j. 10 Ad 14/2019-50 z 10. 2. 2022 a další rozhodnutí v nich citovaná).
15. Správní orgány řádně odůvodnily splnění formálních znaků utajované informace, což nepochybně ani žalobce. Avšak ohledně splnění materiálního znaku jejich rozhodnutí předepsaným požadavkům nedostála. Oba správní orgány si vystačily s konstatováním, že vyžadované žádosti obsahují metody a formy činnosti policejního orgánu využívané při použití operativně pátracích prostředků, u nichž potřeba utajení trvá a jejich poskytnutí je způsobilé zmařit účel dalších trestních řízení, resp. mohly by ohrozit vyšetřování trestné činnosti. Fakticky tedy pouze zopakovaly text bodu 10 přílohy č. 1 nařízení vlády (*„metody a postupy při použití operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků“*), a doplnily jej natolik neurčitým dovětkem, že by se dal vztáhnout takřka na jakýkoli dokument týkající se policejní činnosti, jak správně upozorňuje žalobce. Ačkoli vyšetřování trestné činnosti v obecné rovině nepochybně je zájmem, jenž může odůvodnit utajení určité informace, posouzení provedenému správními orgány chybí

jakákoli individualizace, která by umožnila přezkum splnění zákonných podmínek právě v případě žalobcem požadovaných informací.

16. Z rozhodnutí obou správních orgánů si nelze učinit ani přibližnou představu o tom, co je obsahem žalobcem požadovaných dokumentů, tedy jestli svým obsahem fakticky odpovídají položce 10 přílohy č. 1 nařízení vlády; o tom, jakým způsobem se tento obsah vztahuje k vyšetřování trestné činnosti, a především ani o tom, proč by byl tento zájem poskytnutím informací ohrožen, tedy proč by měl ztížit vyšetřování trestné činnosti. Z argumentace správních orgánů není jednoznačně zřejmé ani to, jestli by poskytnutím informací měl být ohrožen průběh trestních stíhání týkajících se žalobce, nebo obecně všech trestních stíhání. Tyto úvahy přitom měly tvořit samotné jádro rozhodnutí povinného subjektu a následně žalovaného. Soud tak přisvědčuje žalobnímu bodu, podle nějž je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
17. Soud zároveň nemohl přehlédnout, že žalovaný v řízení o odvolání vůbec neměl žalobcem požadované informace k dispozici, a to ačkoli nebyl jejich původcem (tím byl povinný subjekt). Dokument povinného subjektu nazvaný „*Postoupení odvolání a stížnosti proti vyřízení žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.*“, vydaný 14. 4. 2020 pod č. j. NCOZ-3463-10/ČJ-2020-41000Pl, obsahuje úplný seznam dokumentů předkládaných odvolacímu orgánu, a požadované informace v něm uvedeny nejsou. Ostatně nenacházejí se ani ve spisu povinného subjektu, a to ani v neveřejné části, kterou spis neobsahuje. Zároveň správní spis neobsahuje žádnou jinou indicii nasvědčující tomu, že by si žalovaný tyto dokumenty vyžádal nebo že by byl s jejich obsahem seznámen.
18. Dokud přitom není přesně a spolehlivě zjištěn obsah požadovaných dokumentů, není logicky možné provést ani případné podřazení informací v nich uvedených pod některou z položek seznamu tvořícího přílohu č. 1 nařízení vlády, ani zhodnocení, zda zveřejnění tohoto obsahu může mít negativní dopad na zájem České republiky. Jinými slovy: bez seznámení se s obsahem požadovaných informací nelze učinit závěr o formální či materiální stránce informací v nich uvedených. (Srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 58/2016-45, v němž NSS směřoval shodnou výtku na adresu krajského soudu, ale řečené logicky platí rovněž při přezkumu ve správním řízení).
19. Žalovaný tak v odvolacím řízení vůbec nemohl dostát své zákonné povinnosti, tedy přezkoumat podmínky § 7 InfZ pro odmítnutí žádosti o informace. Tato jeho role byla přitom o to významnější v řízení, kde se žalobce – z důvodu utajení požadovaných informací a z toho plynoucí obecnosti prvostupňového rozhodnutí – nemůže proti postupu povinného subjektu bránit konkrétními námitkami. Žalovaný pojal odvolací řízení ryze formálně a u stěžejní otázky, bez vyžádání potřebných podkladů, pouze zopakoval nedostatečnou argumentaci povinného subjektu, resp. formulaci obsaženou v právním předpisu. Takový postup odvolacího orgánu nelze aprobovat. Také z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
20. Důvodnou soud shledal i související žalobní námitku, že správní orgány nijak nevysvětlily, proč nebylo možné poskytnout alespoň tu část požadované informace, která nepodléhala utajení. Povinný subjekt v pátém odstavci odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že požadované žádosti „*kromě jiného zmiňují metody a formy činnosti policejního orgánu [...]*“, a právě jediné ty jsou dle příslušné položky nařízení vlády utajovanými informacemi, z čehož nutně vyplývá, že tyto žádosti obsahují i informace neutajované. Zároveň však povinný subjekt odmítl poskytnout celou tuto část žádosti, ačkoli z § 12 InfZ vyplývá, že

je-li utajovanou informací pouze část požadované informace, vyloučí povinný subjekt z požadované informace ty její části, jež jsou utajovanými informacemi, a ve zbylé části informaci poskytne (včetně doprovodných informací). Rovněž v tomto ohledu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

21. Naproti tomu soud nesdílí žalobcův názor, že pro splnění podmínek § 7 InZ je jakkoli významné, zda má žalobce právo seznámit se s požadovanou informací podle trestního řádu. Z textace, kontextu i účelu § 7 InfZ je totiž zřejmé, že toto ustanovení má na mysli výlučně oprávněný přístup podle zákona o ochraně utajovaných informací.
22. Vyplývá to již z gramatického výkladu tohoto ustanovení. Přívlastková vedlejší věta „*k níž žadatel nemá oprávněný přístup*“ toliko rozvíjí předmět hlavní věty, jímž je „*informace, která je zákonem č. 412/2005 Sb. označena jako utajovaná informace*“; a nejedná se o samostatnou podmínku, která by mohla být splněna jiným zákonem, jak se domnívá žalobce. Aby tomu tak bylo, větná konstrukce by musela být na příklad taková: „Je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, a žadatel k ní nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.“ Tak tomu však není. Požadovanou informací ve smyslu § 7 InfZ se tak rozumí právě taková informace, kterou zákon č. 412/2005 Sb. označuje jako tu utajovanou informaci, k níž žadatel nemá (dle tohoto zákona) oprávněný přístup. Ustanovení kromě toho hovoří o oprávněném přístupu k informaci výhradně v kontextu předpisů označujících informace za utajované, a je proto zřejmé, že také tento přístup musí být založen právě těmito předpisy, mezi něž trestní řád nepatří. Odlišný výklad by mohl rovněž ohrozit ochranu utajovaných informací. Jak totiž žalovaný výstižně uvedl na straně 5 svého rozhodnutí, seznamování s utajovanými informacemi podle trestního řádu probíhá v přísnějším režimu, jenž omezuje příjemce utajované informace při nakládání s ní mnohem výrazněji než InfZ. Pro úplnost soud dodává, že shodný názor na výklad § 7 InfZ zastává také komentářová literatura, srov. Furek, A. – Rothanzl, L. – Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, bod 5 komentáře k § 7.
23. V tomto bodě soud souhlasí se správními orgány, že žalobce existenci svého oprávnění podle zákona o ochraně utajovaných skutečností vůbec netvrdil.
24. Soud proto považuje v tomto řízení za bezpředmětnou polemiku účastníků řízení o tom, zda požadované dokumenty fakticky byly nebo *de iure* měly být součástí žalobcova trestního spisu, zda se orgány činné v trestním řízení dopustily při vedení trestního spisu nějakého pochybení a zda je úprava vedení spisu obsažená v trestním řádu v souladu se směrnicí 2012/13/EU o právu na informace v trestním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení.

25. Stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda žalobcem požadované informace splňují materiální znak utajované informace ve smyslu zákona o utajovaných informacích. Povinný subjekt a žalovaný svou kladnou odpověď na ni přezkoumatelným způsobem neodůvodnily, přinejmenším v případě žalovaného patrně také proto, že požadované informace vůbec neměl k dispozici. Zároveň správní orgány nijak neodůvodnily, proč žalobci neposkytly ty části požadovaných informací, které podle tvrzení povinného subjektu utajované informace neobsahovaly.
26. Právě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí brání soudu v tom, aby sám posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti, a případně vydal informační příkaz dle § 16

odst. 5 InfZ („*Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“). Z této zásady ovšem existují výjimky, a to zejména v případech, kdy správní orgány svévolně vydávají nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 InfZ. Takovému závěru však v tuto chvíli obsah spisu nesvědčí, a ani žalobce takové pohnutky správním orgánům nepřisuzuje. Z tohoto důvodu soud ani dodatečně nevyžadoval předložení předmětných informací, jež nejsou součástí správního spisu (jak už shora vyložil), neboť v tuto chvíli by se jejich obsahem stejně nemohl zabývat.

27. Soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož přezkoumatelné posouzení povahy požadovaných informací scházelo již v rozhodnutí povinného subjektu, zrušil soud rovněž toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Úkolem správních orgánů v dalším řízení bude posoudit, zda žalobcem požadované informace splňují materiální znak utajované informace ve smyslu zákona, a případně zda všechny požadované informace, nebo jen jejich část, kterou lze žalobci poskytnout, a svůj závěr přezkoumatelně odůvodnit způsobem popsáným v tomto rozsudku. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku bude žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4), a částkou 1 428 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 %, k jejímuž placení je žalobcův zástupce registrován (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Odměnu za sepis repliky soud žalobci nepřiznal, neboť soud mu takovou povinnost neuložil a šlo o stručné podání, v němž žalobce pouze zopakoval své dřívější argumenty. Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 8 228 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu